

N:o 27.

Ank. till Riksd. kansli den 5 april 1889, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 9, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af 20 § i jagtstadgan den 21 oktober 1864.

Kongl. Maj:ts förnyade nådiga jagtstadga den 21 oktober 1864 innehåller i dess 20 §, att den, som dödar rofdjur af nedannämnda slag, bekommer af allmänna medel i belöning:

för björn 50 Rdr

för varg eller lo 25 Rdr

samt att för unge af dessa rofdjur erhålles lika mycket som för ett fullvuxet djur af samma slag.

Uti en inom Första Kammaren väckt motion, n:o 26, har herr Hugo Tamm på skäl, hvilka finnas i motionen närmare utvecklade, föreslagit, att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, att skottpenningar för björn af statsmedel måtte upphöra att utbetalas samt för varg höjas från 25 kronor till 50 kronor, lika för gammal och unge.

Första Kammarens andra tillfälliga utskott, till hvilket ifrågavarande motion blifvit hänvisad, har i sitt deröfver afgifna utlåtande anført, att motionärens utredning uppenbart ådagalade, att lockelsen att förfölja och döda björnar mera genom andra medel än genom utfästa skottpenningar hölles vid lif, och att det därför numera, i motsats till hvad förut varit

Bih. till Riksd. Prot. 1889. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 21 Häft.

fallet, icke vore behöfligt att anvisa statsmedel för uppmuntrande af tamdjurens fredande genom björnars utrotande. Björnringar säljas årligen till höga pris, och sällan torde inträffa, att anbud om öfvertagande af en sådan ring saknade köpare, äfven om platsen vore långt bort belägen. Visserligen funnos trakter, som ännu icke erhållit de lättnader i samfärdsmedel, hvilka göra deras besökande bekvämt för jägare, men dels torde sportsmän icke fästa särdeles stort afseende vid besvärigheterna under en långresa i svår-tillgängliga trakter, och dels lära invånarne uti ifrågavarande orter genom bifall till motionärens framställning om höjande af skottpenningar för varg vinna utsigt till ökad skydd för sina tamdjur och derigenom erhålla fullt vederlag för den möjliga risk, som ett fullständigt borttagande af skottpenningar för björn skulle kunna medföra; hvadan utskottet, på grund af hvad i ärendet förekommit, ville tillstyrka bifall till den del af motionen, som afsåge borttagande af skottpenningar för björn.

I senare delen af motionen föreslås höjande af skottpenningar för varg hufvudsakligen med stöd af det stora antal renar, som i de nordligaste länen årligen dödas af vargar. Enligt de uppgifter motionären fogat till sin framställning har antalet dödade vargar under senare tider betydligt nedgått, likaså antalet tamdjur, som inom länen söder om Vermland, Dalarne och Norrland dödas af rofdjur, hvaremot renarne synas i oförminskad mängd hafva fått lemna föda åt rofdjuren, hvilka derstädes företrädesvis hafva varit vargar. Deraf kan den slutsats dragas, att vargen, undanträngd från landets sydligare delar, valt det nordliga Sverige till fält för sin förödande verksamhet, samt att jagten efter detta djurslag inom nämnda trakter möter så stora svårigheter, att förhöjda skottpenningar böra ställas i utsigt för dem, som vilja och kunna verksamt uppträda till vargarnes utrotande.

Det syntes således antagligt, att ett ökad skydd för de tama djuren skulle befordras genom bifall till motionen äfven i denna del, och utskottet, som visserligen funnit en förhöjning af 100 procent ganska ansenlig, har likväl ej trott sig böra föreslå nedsättning deruti, alldenstund ett kraftigt ingripande torde hastigare och säkrare leda till det önskade målet, att skydda lapparnes nu hotade så godt som enda egendom, deras renhjordar.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemstälde utskottet, att Första Kammaren för sin del ville besluta,

att Riksdagen må i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t måtte föreskrifva, att belöning af allmänna medel för dödande af björn hädanefter icke utbetalas, men att den, som dödar varg, gammal eller unge, erhåller i belöning ett från 25 till 50 kronor förhöjdt belopp.

Denna hemställan har blifvit af Första Kammarern godkänd, hvarefter ärendet, jemlikt 63 § 3 mom. riksdagsordningen, öfverlemnats till Andra Kammarern, som hänvisat detsamma till sitt tredje tillfälliga utskott.

I likhet med det Första Kammarens tillfälliga utskott, som behandlat föreliggande fråga, finner utskottet visserligen den ifrågasatta förhöjningen af skottpenningar för varg vara temligen ansenlig, men då Första Kammarern emellertid antagit motionärens förslag, anser utskottet sig ej böra föreslå någon förändring; och får utskottet för den skull, under återopande af de skäl, som anförts till stöd för motionen, hemställa,

att Andra Kammarern behagade instämma i Första Kammarens beslut.

Stockholm den 5 april 1889.

På utskottets vägnar:

G. THESTRUP.
